

przez ich posiadacza uzna, że uszkodzenie banknotów nie nastąpiło na skutek złej woli lub rażącego niedbalstwa. Wymiana uszkodzonych banknotów, o których mowa wyżej, według ich nominalnej wartości dokonana może być tylko wtedy, gdy ze stanu przedłożonych do wymiany banknotów oraz innych dowodów wynika, że brakujące części banknotów nie zostały i nie mogą osobno zostać przedłożone do wymiany w trybie niniejszego zarządzenia.

2. Znaki pieniężne, nie objęte przepisami ust. 1, a które zachowały co najmniej 45% pierwotnej powierzchni, mogą być wymieniane przez Centralę Narodowego Banku Polskiego w 50% ich wartości nominalnej.

3. Uszkodzone znaki pieniężne nie wymieniane przez Centralę Narodowego Banku Polskiego stosownie do przepisów ust. 1 lub 2 podlegają zatrzymaniu bez odszkodowania i komisyjnemu zniszczeniu.

§ 6. Za wymianę uszkodzonych znaków pieniężnych Narodowemu Bankowi Polskiemu przysługuje prawo pobierania opłat tytułem zwrotu kosztów produkcji znaków pieniężnych oraz innych opłat taryfowych.

§ 7. W razie przedłożenia do wymiany znaków pieniężnych, co do których zachodzi podejrzenie uszkodzenia ich w celach przestępczych — Narodowy Bank Polski obowiązany jest takie znaki zatrzymać i skierować sprawę do organów powołanych do ścigania przestępstw.

§ 8. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 11 listopada 1955 r. w sprawie przyjmowania i wymiany uszkodzonych lub zatartych znaków pieniężnych (Monitor Polski Nr 116, poz. 1523).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Finansów: *T. Dietrich*

85

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 6 lutego 1959 r.

w sprawie rozszerzenia uprawnień przedsiębiorstwa pn. „Państwowe Wydawnictwo Naukowe”.

Na podstawie § 9 uchwały nr 704 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 94, poz. 1047, z 1957 r. Nr 6, poz. 36 i z 1958 r. Nr 25, poz. 144) i zarządzenia nr 183 Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 września 1958 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień Państwowego Wydawnictwa Naukowego zarządza się, co następuje:

§ 1. W zakresie planowania i produkcji uprawnia się Państwowe Wydawnictwo Naukowe, zwane dalej „przedsiębiorstwem”, do:

- 1) ustalania i zatwierdzania szczegółowych planów wydawniczo-finansowych we wszystkich wskaźnikach zarówno ilościowych, jak i wartościowych, opracowanych na podstawie wskaźników rocznych zadań planowanych, ustalonych dla przedsiębiorstwa przez władze nadrzędne na podstawie opinii przedsiębiorstwa; władze nadrzędne ustalają wytyczne polityki wydawniczej, zatwierdzają roczny plan tematyczny i plan w arkuszach wydawniczych; w skład ustalonych przez władze nadrzędne wskaźników do planu rocznego wchodzi:

- a) fundusz płac ogółem (honoraria, osobowy i bezosobowy),
- b) zysk bądź strata,
- c) wysokość wpłaty zysku do budżetu bądź wysokość dotacji na pokrycie straty,
- d) w zakresie inwestycji scentralizowanych — limit inwestycyjny z wyodrębnieniem limitu robót budowlano-montażowych oraz wysokość dotacji budżetowej i kwota przydzielonych środków z amortyzacji scentralizowanej,
- e) limit finansowy na kapitalne remonty,
- f) suma normatywu środków obrotowych ogółem,
- g) zaopatrzenie w materiały podstawowe;

- 2) zatwierdzania planów operatywnych kwartalnych opracowanych tematycznie na podstawie stopnia zaawansowania produkcyjnego, a w zakresie wysokości nakładu — na podstawie oceny zapotrzebowania rynku; operatywne plany przedsiębiorstwa powinny zapewnić wykonanie planu rocznego zgodnie z zatwierdzonymi wskaźnikami; zlecenie dodatkowych zadań w ciągu roku przez władze nadrzędne może nastąpić tylko za zgodą przedsiębiorstwa;

- 3) przyjmowania od instytutów, zakładów, komitetów i innych instytucji zleceń wydawniczych nie objętych planem, jeżeli ich wykonanie jest możliwe bez uszczerbku dla realizacji planu, a produkcja nie będzie przekazywana rynkowi księgarskiemu, lecz zleciennodawcy;

- 4) zatwierdzania oraz dokonywania zmian w technice produkcji, w szczególności dla uzyskania poprawy jakościowej i wyników ekonomicznych;

- 5) uruchamiania produkcji ubocznej artykułów rynkowych bez konieczności wydzielenia odrębnych komórek organizacyjnych; ustalania cen oraz organizacji zbytu produkcji ubocznej; całkowity zysk z produkcji ubocznej przeznaczony do dyspozycji załogi przedsiębiorstwa; produkcja ubocznej nie obejmuje się wskaźnikami planu rocznego i nie zalicza się do jego wykonania; zaliczenie wyrobu do produkcji ubocznej wymaga uzgodnienia z Ministerstwem Szkolnictwa Wyższego i Ministerstwem Finansów.

§ 2. W zakresie inwestycji i kapitalnych remontów przysługują przedsiębiorstwu uprawnienia do:

- 1) opracowania rocznych planów inwestycyjnych scentralizowanych na podstawie planowanych środków finansowych, dokonywania zmian planu rocznego i opracowywania planów operatywnych w porozumieniu z wykonawcą; opracowany plan, jak również dokonywane w nim zmiany nie mogą naruszyć ustalonego limitu na roboty budowlano-montażowe;
- 2) ustalania zakresu rzeczowo-finansowego inwestycji zdecentralizowanych;
- 3) ustalania planów kapitalnych remontów w ramach limitów finansowych z funduszu amortyzacyjnego, określanych przez Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego;
- 4) przeprowadzania drobnych inwestycji w zakresie mechanizacji, modernizacji, racjonalizacji.

§ 3. W zakresie organizacji przedsiębiorstwa, zatrudnienia, płac i spraw finansowych przysługują przedsiębiorstwu uprawnienia do:

- 1) ustalania szczegółowej organizacji przedsiębiorstwa;
- 2) ustalania — w ramach układu zbiorowego i obowiązujących przepisów — norm pracy i regulaminów premiowania, a w szczególności:

- a) ustalania zaszerogowań pracowników przedsiębiorstwa, z wyjątkiem dyrektora i jego zastępców, zgodnie z obowiązującym systemem płac i stawkami;
- b) zaszerogowywania pracowników przedsiębiorstwa w wyjątkowo uzasadnionych wypadkach do grupy (stawki) uposażenia bezpośrednio wyższej, niż przewidują przepisy dla danego stanowiska, oraz przyznawania wybitnym specjalistom wynagrodzeń ryczałtowych w ramach zatwierdzonego funduszu płac w uzgodnieniu z radą zakładową; ryczałt nie może być udzielony dyrektorowi przedsiębiorstwa i jego zastępcom bez zgody Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego; wysokość górnej granicy ryczałtu ustala się na 5.000 zł;
- 3) wypłacania w uzasadnionych przypadkach pracownikom przedsiębiorstwa zaliczki na poczet wynagrodzenia do wysokości 10-dniowego zarobku miesięcznego;
- 4) tworzenia w ramach planu kosztów ogólnowydawniczych funduszu dyspozycyjnego i rozporządzania nim zgodnie z ustalonymi zasadami;
- 5) odpisywania na podstawie protokołów komisji inwentaryzacyjnych nie zawinionych ubytków nadzwyczajnych wynikających z przyczyn losowych;
- 6) rozkładania należności na raty (§ 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie określenia

zasad i trybu oraz organów właściwych do wydawania decyzji o umarzaniu oraz o udzielaniu ulg w spłaceniu należności przysługujących jednostkom budżetowym oraz państwowym instytucjom, przedsiębiorstwom i bankom — Dz. U. Nr 17, poz. 93);

7) spisywania na straty:

- a) nie zawinionych niedoborów materiałowych, produkcji w toku oraz wyrobów gotowych,
- b) należności nieściągalnych.

§ 4. W pozostałych dziedzinach przedsiębiorstwu przysługują uprawnienia do:

- 1) zatwierdzania cen na podstawie obowiązujących przepisów;
- 2) sprzedaży wyrobów gotowych bez udziału organizacji zbytu za zgodą Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego;
- 3) wypłacania osobom prywatnym z tytułu dostaw i usług jednorazowo kwot w gotówce do wysokości 3 tys. zł.

§ 5. Przedsiębiorstwo może odmówić przysyłania sprawozdań statystycznych, jeżeli nie są one zatwierdzone przez Główny Urząd Statystyczny.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 6 lutego 1959 r.

Minister Szkolnictwa Wyższego: w z. H. Golański

86

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 14 lutego 1959 r.

w sprawie trybu ustalania cen na wyroby i opłat (taryf) za usługi w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

W związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1953 r. w sprawie przekazania właściwym ministrom uprawnień do ustalania cen produktów nietypowych i opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1311) oraz zarządzeniem Państwowej Komisji Cen z dnia 22 listopada 1958 r. w sprawie przekazania Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych uprawnień do ustalania cen zbytu artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych oraz cen robót (usług) o charakterze przemysłowym (Biuletyn Państwowej Komisji Cen Nr 35) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Zarządzenie dotyczy trybu ustalania cen na wyroby zaopatrzeniowe i inwestycyjne oraz opłat (taryf) za usługi o charakterze przemysłowym, a także opłat za usługi świadczone przez laboratoria, zakłady badawcze, jednostki projektowania itp., zwane dalej „usługami”, dostarczane przez przedsiębiorstwa i instytuty, podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, zwane dalej „przedsiębiorstwami”.

2. Zarządzenie nie dotyczy trybu ustalania cen kosztorysowych na roboty budowlano-montażowe, cen na prace projektowe w zakresie robót budowlano-montażowych oraz opłat za nadzór autorski i inwestorski.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwo dostarczające wyroby lub usługi, na które nie ma ustalonych cen zbytu (opłat) w obowiązują-

cych cennikach państwowych i ich uzupełnieniach, jak też wyroby, na które nie ma cen detalicznych, obowiązane jest jako dostawca ustalić cenę (opłatę) we własnym zakresie lub wystąpić z wnioskiem o jej ustalenie w trybie określonym w zarządzeniu.

2. Ze względu na zakres uprawnień przy zatwierdzaniu cen zbytu lub opłat rozróżnia się:

- 1) wyroby lub usługi nie mające ustalonych cen zbytu (opłat), produkowane (świadczone) seryjnie lub stale powtarzające się w produkcji bądź przeznaczone dla szerszego kręgu odbiorców lub produkowane dla obrotu składowego, które należy umieścić w obowiązujących cennikach państwowych;
- 2) wyroby produkowane i zbywane lub usługi świadczone wyłącznie w obrocie między przedsiębiorstwami nadzorowanymi przez tę samą jednostkę nadrzędną, jeżeli nie są objęte obowiązującymi cennikami państwowymi lub ich uzupełnieniami;
- 3) inne wyroby lub usługi nie objęte obowiązującymi cennikami lub ich uzupełnieniami, nie przewidziane w pkt 1 i 2.

II. Tryb ustalania cen przez przedsiębiorstwa będące dostawcami oraz ich uprawnienia w tym zakresie.

§ 3. 1. Ceny zbytu lub opłaty określone w § 2 ust. 2 pkt 3 ustala dostawca w porozumieniu z odbiorcą, a w razie nieosiągnięcia porozumienia — jednostka nadrzędna dostawcy w porozumieniu z odbiorcą lub jednostką nadrzędną odbiorcy.

2. W odniesieniu do wyrobów i usług nietypowych, jeżeli wartość jednorazowego zamówienia przekracza 10.000 zł, jed-